

Referèndum unilateral

written by Xavier Martínez Gil | 14 de juny de 2016

Cada cop va arrelant amb més força en el sector sobiranista la idea que la solució definitiva al “procés” implica convocar i realitzar un referèndum d'autodeterminació de forma unilateral (RUI). El referèndum és l'instrument que genera més consens de forma transversal en tota l'opinió pública (un 80 per cent de la població està a favor de decidir en un referèndum si Catalunya ha de ser o no un país independent) i també en els partits polítics, fins i tot entre alguns que no són explícitament independentistes.

I és que defensar el dret a l'autodeterminació implica estar d'acord en realitzar un referèndum unilateral. Perquè el referèndum sigui possible només es pot fer de forma unilateral. Això és així per diversos motius. El primer és que el referèndum “pactat” ja s'ha intentat amb l'Estat espanyol en infinitat d'ocasions sense possibilitat, ni tan sols, de debatre les condicions. El segon és que un succedani, sigui en forma d'eleccions plebiscitàries o de procés participatiu, en un intent de fer-lo compatible amb l'ordenament jurídic vigent a Espanya, ha resultat infructuós. El tercer és que el dret d'autodeterminació, com la majoria de drets humans, no són objecte de negociació. El que cal, és exercir-los i esperar que governs democràtics que tenen subscrit el Pacte de Drets Civils i Polítics de les Nacions Unides com ara Espanya, no impedeixin el seu exercici. En quart lloc, el Parlament de Catalunya ha declarat en innumbrables ocasions que és sobirà, per la qual cosa no necessita demanar permís a ningú per exercir la seva sobirania i convocar un referèndum d'autodeterminació. En cinquè lloc, la comunitat internacional entendrà perfectament que som un país independent en cas de guanyar el sí, la qual cosa facilitaria moltíssim la transició cap a la independència.

Segons sembla, tant la CUP, com ERC, com Demòcrates de

Catalunya, com l'ANC i, inclús gent de CSQP com ara Xavier Domènech estarien d'acord en la idea del referèndum unilateral. En canvi, algunes veus des de CDC no semblen partidaris d'un referèndum no pactat. I, des del meu punt de vista, aquest posicionament és, ara per ara, l'impediment més gran per fer el pas definitiu cap al referèndum. Homs ha proposat crear una Comissió al Congrés per pactar una solució a Catalunya. Més enllà de què aquesta proposta, per a mi, respon a la tàctica d'una etapa ja superada, condemnaria la realització del referèndum a una derrota segura. Deixar que aquest el proposi i lideri l'estat espanyol seria la garantia del fracàs.

Un altre argument que esgrimeixen des de CDC (l'he escoltat per boca d'Artur Mas) és que, de fer-se, "els contraris a la independència no anirien a votar". Però, anem a veure, des de quan hem d'interpretar com a negatius els vots de tots els que no voten? Qui no vota és que, simplement, ja li està bé el resultat que sigui o, dit d'altra forma, l'importa un rave que guanyi el sí o el no. El que cal deixar clar per part de qui convoca el referèndum, és que el prendrà com a vinculant i que per tant, el resultat, sigui quin sigui, el portarà a terme. D'aquesta forma, tothom preocupat perquè Catalunya pugui esdevenir un estat independent anirà a votar.

El fet mateix de convocar el referèndum unilateral és, no només el màxim exercici del dret a l'autodeterminació sinó que representa, "de facto" una declaració unilateral d'independència. A partir, per tant, de la seva convocatòria, amb data i pregunta clara, l'estat espanyol només podrà fer dues coses: acceptar-lo i negociar o actuar per la força. La segona ja la podeu descartar perquè, aleshores sí justificaria a ulls de la comunitat internacional, una declaració unilateral d'independència.

Per tant, proposo a l'ANC, Òmnium o qui sigui que organitzi la manifestació enguany de l'11S que adopti com a lema: "Referèndum Unilateral d'Independència". I, de pas, aprofitem

la moció de confiança per convocar-lo.